

IGRAJMO SE

Uloga i važnost roditelja u djetetovoj igri

Dijete od samog rođenja istražuje svijet i otkriva svoje mogućnosti, a igra od najranije dobi postaje djetetov primarni način učenja o sebi, drugima i okolini koja ga okružuje te važan dio odrastanja i formiranja osobnosti.

Igru možemo definirati kao slobodnu, spontanu aktivnost koja proizlazi iz djetetove unutrašnje potrebe i kojom se dijete izražava i potvrđuje. Odrasli često na igru gledaju kao na neku trivijalnu, lagodnu i površnu aktivnost, ali je ona za dijete ozbiljna i svrsishodna aktivnost i od iznimno velike važnosti za njegov emocionalni, socijalni, kognitivni i tjelesni razvoj. Ona pobuđuje djetetovu znatiželju, maštu i kreativnost.

Djeca predškolske dobi svoje slobodno vrijeme najčešće i najradije provode upravo u igri te ona za njih predstavlja način izražavanja vlastitih osjećaja, misli i doživljaja.

Uloga roditelja u djetetovoj igri

Odrasli često smatraju da ono što oni smatraju igrom, predstavlja igru i za djecu. No to nije u uvijek tako.

Istraživanja pokazuju da veću kompetentnost i kreativnost u igri pokazuju ona djeca čiji su roditelji uključeni u njihovu igru. Odnosno, igra u kojoj zajedno sudjeluju roditelji i dijete predstavlja značajan kontekst za djetetov socijalni i kognitivni razvoja. Igra s roditeljima za dijete predstavlja veliki izazov i mogućnost testiranja granica na siguran način, bez velikog rizika. Isto tako, uključenost roditelja u igru djeteta vrlo je značajna i u smjeru utjecaja na kasnije vršnjačke odnose.

Uloga roditelja tijekom igre s djetetom je neupitna te svakako treba voditi računa o tome da roditelj ne upravlja djetetovom igrom niti da nameće vlastitu igru, već da je podrška i ravnopravni partner djetetu u igri.

Način igranja roditelja i djece

Roditelji se najčešće uključuju u dva oblika igre s djetetom – edukativnu i slobodnu igru.

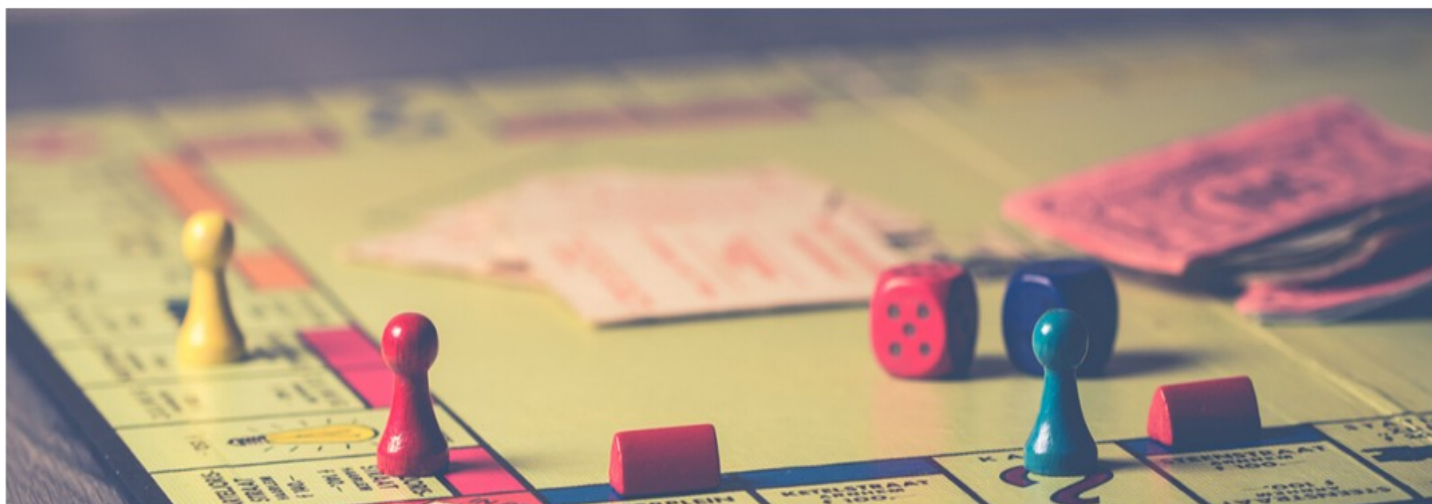
U edukativnoj su igri odrasle osobe usmjerene na podučavanje i učenje djeteta kako svijet funkcionira, što je ispravno, a što nije te na uvježbavanje određenih vještina.

Najčešći oblici takve igre su učenje slova, brojeva, slaganje puzzli, raznih umetaljki i sl.

U ovakvoj igri odrasli su usmjereni na to da ubace realne, činjenične stvari koje nalikuju na svakodnevicu.

I dok je ovaj oblik igre svakako potreban djeci, nije poželjno da jedino edukativna igra bude zastupljena u odnosu roditelja s djetetom zbog toga što su djetetova mašta i kreativnost najsnažnije u predškolskom razdoblju.

Stoga je jako važno da u odnosu roditelja i djeteta predškolske dobi bude prisutna i slobodna igra.

U slobodnom obliku igre roditelji su ravnopravni s djetetom, a svi sudionici igre u potpunosti su usmjereni na samu igru, spontani su i pritom se dobro zabavljaju. Upravo u karakteristikama ravnopravnosti, spontanosti i usmjerenosti na igru leži činjenica da se djeca najčešće uključuju u ovaj oblik igre sa svojim roditeljima. Isto tako, ovaj oblik igre predstavlja i način na koji se djeca igraju sa svojim vršnjacima.

U slobodnoj igri dijete manifestira svoj unutarnji svijet, na slobodan način izražava svoje želje, strahove, napetost, ali i usvaja emocionalne i socijalne vještine. U takvoj je igri sve moguće te je ona vrlo pogodna za razvoj samopouzdanja.

***Igra je posao djetinjstva
(Platon)***

